

Donner

ook vanmiddag al tot uitdrukking gebracht dat de feitelijke reconstructie van een geval een zakelijk relaas dreigt te worden, terwijl de werkelijkheid die erachter schuilgaat, een afschuwelijke ontvoering is. Terwijl je aan de ene kant met een zekere vreugde kunt constateren dat deze kort geduurd heeft, betekent aan de andere kant het misbruik van het meisje dat deze vreugde zeker niet onverdeeld is. Ik heb gezegd dat deze gebeurtenis traumatisch en schokkend is voor het meisje, voor haar ouders en voor de samenleving, en dat dit in de discussie steeds voorop moet staan.

Het lijkt mij niet goed om het debat van vanmiddag te hervatten, maar ik wil wel iets preciseren. Ik heb niet gezegd dat deze ontvoering voorkomen had kunnen worden, maar dat ze misschien had kunnen worden voorkomen met bepaalde maatregelen, in het bijzonder als er op 21 mei onmiddellijk alarm was geslagen, als men de juiste link gelegd had. Ik ben het ermee eens dat er één maatregel is die eerder had moeten worden genomen, namelijk de instelling van een centraal meldpunt. Die zat in de pen, de voorbereiding was in gang gezet, maar het had sneller moeten. Waarschijnlijk had deze ontvoering dan voorkomen kunnen worden. Maar ik heb tegen de heer Dittrich gezegd dat je bij alle overheidsdiensten toch altijd te maken hebt met mensenwerk, zodat er fouten zullen worden gemaakt en gebreken aan het licht zullen komen. Als de Kamer mij daarvoor verantwoordelijk houdt, dan ga ik die verantwoordelijkheid niet uit de weg. In die zin was mijn verklaring van vanmiddag ook niet bedoeld als een "sorry", zoals sommigen het wilden doen voorkomen. Nee, mijn woorden waren bedoeld om het perspectief aan te geven en om duidelijk te maken dat ik wel degelijk zie waar de fouten en tekortkomingen zitten en dat ik niet vind dat een minister zich hiervan af kan maken met de mededeling "het spijt me, het zal niet meer voorkomen".

Vanmiddag is naar voren gekomen dat dit zeker niet de eerste keer is dat er iets dergelijks is voorgevallen, maar ook dat er een groot aantal maatregelen is genomen. De brief die ik in maart al naar de Kamer heb gestuurd, bevat een aantal maatregelen die inmiddels verder uitgewerkt zijn. Mevrouw Vos vroeg wanneer

die maatregelen in de praktijk gebruikt kunnen worden, zoals het intrekken van de machtiging als een tbs'er niet terugkeert van proefverlof. Dergelijke maatregelen zouden op zeer korte termijn genomen kunnen worden, bij wijze van spreken vanaf morgen al. Ik heb gemeend, deze maatregelen eerst met de Kamer te moeten bespreken, maar als de Kamer het wil, ben ik bereid om deze maatregelen met onmiddellijke ingang in ieder geval voorlopig in te voeren, opdat op dit soort punten de verscherping van het beleid haar beslag al kan vinden. Maar als in de motie het beleid van het afgelopen jaar wordt afgekeurd, dan worden al dit soort stappen daarmee afgekeurd. Dan worden alle verschillende stappen afgekeurd die ondernomen zijn om de GGZ en de tbs in elkaar te schuiven op het punt van het verbeteren van de veiligheid en dergelijke. Dat houdt de motie dan in. Er zijn twee dingen waar de heer Wolfsen op heeft gewezen. Aan de ene kant het punt van het centrale meldpunt en aan de andere kant het alert zijn in ieder individueel geval. Van die punten heb ik aangegeven dat als ik nu wel een actie in gang zet, ik niet kan garanderen dat men over een jaar of twee jaar nog steeds even alert is. Je moet voortdurend zorgen dat je alert blijft. Dat geldt ook voor steeds weer nieuwe prioriteiten. Dat ontslaat mij niet van de verantwoordelijkheid om het te doen, maar ik geef het slechts aan.

Tegelijkertijd heeft de heer Eerdmans met zijn motie volstrekt gelijk. Ik heb vanmiddag aan hem gevraagd wat hij dan afkeurt. Dat was niet wat er niet was gebeurd in het afgelopen jaar, maar dat was dat de maatregelen zoals de LPF die voorstaat, namelijk geen ongebeleid verlof en een verplichte castratie, niet getroffen zijn. Ik realiseer mij dat de wetgever met het tbs-stelsel tot op zekere hoogte risico's neemt. Als je met mensen omgaat en te maken hebt met het falen en de gebreken van mensen, moet je als samenleving soms risico's nemen. Die hebben wij met het tbs-systeem genomen. Ik kan die risico's inperken ± dat is ook de inzet van het aanscherpen van het verlofbeleid ± en ik kan zorgen dat wat er fout gegaan is niet meer voor zal komen, maar ik kan niet garanderen dat het nooit meer zal voorkomen of dat er nooit meer op dat punt een misdrijf gepleegd zal worden. Uiteindelijk

gaat het erom of wij als samenleving nog een menselijk beleid willen hebben, dat rekening houdt met mensen en dat in die zin niet zonder meer mensen afschrijft, omdat de samenleving geen enkel risico kan nemen. Dat houden de maatregelen die de LPF voorstaat in. Ik betreur het als de PvdA dat beleid bepleit, maar de motie heeft gelijk dat de Kamer geen vertrouwen in mij kan hebben dat ik dat soort beleid zal doorvoeren, want dat zal ik niet.

De beraadslaging wordt gesloten.

De vergadering wordt enkele minuten geschorst.

Aan de orde is de **stemming** over de motie, ingediend in het debat over het **tbs-beleid, te weten**: - de motie-Eerdmans over het gevoerde beleid van de regering (29452, nr. 4).

De **voorzitter**: Ik constateer dat de aanwezige leden van de fracties van de PvdA en de LPF voor deze motie hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat zij is verworpen.

De vergadering wordt enige minuten geschorst.

Aan de orde is de **interpellatie-Van Baalen**, gericht tot de minister van Buitenlandse Zaken, over de **Europese Grondwet**.

Tot het houden van deze interpellatie is verlof verleend in de vergadering van 2 juni 2004.

(De vragen zijn opgenomen aan het eind van deze editie.)¹

□

De heer **Van Baalen** (VVD): Voorzitter. Ik ben zeer hard en zeer onbuigzaam, verklaart de minister van Buitenlandse Zaken in Elsevier van deze week. De minister zet zich neer als ijzeren kanselier. En dat zijn goede eigenschappen voor een onderhandelaar over het Europees Grondwettelijk Verdrag. Alleen moeten deze eigenschappen wel tot resultaten leiden. De minister verklaarde in de media ± ik citeer de Telegraaf van 23 maart ±: "ik kan niet naar huis gaan zonder die twee